

Tim Parks

PRI MIRU SEDETI NAS ÚČI!

*Kako je skeptik iskal
ozdravljenje in oživljenje*

Tim Parks

PRI MIRU SEDETI NAS ÚČI!

*Kako je skeptik iskal
ozdravljenje in oživljenje*

Prevedel: Branko Gradišnik

UMco

UMco, Ljubljana, 2013

Tim Parks

PRI MIRU SEDETI NAS ÚČI!

Kako je skeptik iskal ozdravljenje in oživiljenje

TEACH US TO SIT STILL
A Sceptic's Search for Health and Healing

Copyright © Tim Parks 2010

© za Slovenijo UMco, d. d., 2013. Vse pravice pridržane.

Prevod: Branko Gradišnik

Izdajatelj in založnik: UMco d. d.

Zbirka Preobrazba

Soustanovitelj knjižne zbirke Preobrazba je dr. Janez Rugelj.

Urednik: Samo Rugelj

Pomočnica urednika: Renate Rugelj

Oblikovanje ovitka: Žiga Valetič

Postavitev: Tina Šebenik

Tisk: Schwarz Print d. o. o.

Naklada: 500 izvodov, 1. natis

Ljubljana, 2013

Brez pisnega dovoljenja založbe je prepovedano reproduciranje, distribuiranje, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnem koli obsegu ali postopku, skupaj s fotokopiranjem, tiskanjem ali shranitvijo v elektronski obliki, v okviru določil Zakona o avtorski in sorodnih pravicah.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.111-94
616-009.7-036.1(092)

PARKS, Tim

Pri miru sedeti nas úči! : kako je skeptik iskal ozdravljenje in oživiljenje / Tim Parks ; prevedel Branko Gradišnik. - 1. natis. - Ljubljana : UMco, 2013. - (Zbirka Preobrazba)

Prevod dela: Teach us to sit still

ISBN 978-961-6803-67-0

266715904

UMco d. d., Leskoškova 12, 1000 Ljubljana
tel.: 01/ 520 18 39, e-pošta: bukla-urednistvo@umco.si, www.bukla.si

VSEBINA

AVTOR PRIPOMINJA	11
PREDGOVOR	13
PRVI DEL	
PRVO POGlavJE TURP	21
DRUGO POGlavJE TE NEUMNE BOLEČINE	27
TRETJE POGlavJE PRODAJALEC VODE	35
ČETRTO POGlavJE NERVOZNI, NEZADOVOLJNI INDIVIDUUMI	43
PETO POGlavJE PO NJEGOVI PODOBI	53
ŠESTO POGlavJE URODINAMIKA	61
SEDMO POGlavJE DETERIORIALIZACIJA	67
OSMO POGlavJE SE SPOMNIŠ ŽIVLJENJA?	75
DEVETO POGlavJE KREG V DUHU	85
DESETO POGlavJE EKSPERIMENTI Z RESNICO	97
ENAJSTO POGlavJE TEŽAVNA TARČA	103
DVANAJSTO POGlavJE 6.820.000 ZADETKOV	109
TRINAJSTO POGlavJE PILOTON	123
ŠTIRINAJSTO POGlavJE HARLEY STREET	133
PETNAJSTO POGlavJE IL BELL'ANTONIO	141
ŠESTNAJSTO POGlavJE ŽIVETI TIH OBUP	149
SEDEMNAJSTO POGlavJE MAČKA NA KROVU	157
DRUGI DEL	
OSEMNAJSTO POGlavJE UMOLKNI, VSE MESO	165
DEVETNAJSTO POGlavJE KRESNIKI	173

DVAJSETO POGlavJE NEIZUSTNO	181
ENAINDVAJSETO POGlavJE VERBOŠČINA	191
DVAINDVAJSETO POGlavJE CEDILO	205
TRIINDVAJSETO POGlavJE SCAFELSKI SINDROM	215
ŠTIRIINDVAJSETO POGlavJE SANJE O REKAH IN MORJIH	233
PETINDVAJSETO POGlavJE SPREPLETENA VISTERIJA	243
ŠESTINDVAJSETO POGlavJE GONG	251
SEDEMINDVAJSETO POGlavJE NEPRIČAKOVANA ZABAva	263
OSEMINDVAJSETO POGlavJE ANICCA	271
DEVETINDVAJSETO POGlavJE BOOKERJEV GOVOR	279
TRIDESETO POGlavJE OSEBNO SEVEDA VSE OBŽALUJEM	297
ENAINTRIDESETO POGlavJE COLEMAN	309
DVAINTRIDESETO POGlavJE LJUBEZEN	325
TRIINTRIDESETO POGlavJE KATEDRALA	339
SKLEPNA BESEDA	359
DOLŽNE OMEMBE	363
PREVAJALČEVO POJASNILO	367

Tim Parks se je rodil leta 1954 v Manchestru, leta 1980 pa se je za stalno preselil v Italijo. Kot avtor romanov, nefikcije in esejev je dobil nagrade Somerseta Maughama, Betty Trask in Llewellyna Rhysa in bil ožji nominiranec za nagrado Man Booker. Med drugim je napisal knjige *Destiny*, *Europa*, *Dreams of Rivers and Seas*, *Italian Neighbours*, *An Italian Education* in *A Season with Verona*.

Tistim, ki ste me izvlekli iz ječe:
Davidu Wiseu in Rodneyju Andersonu;
Rugerru Scolariju, Edoardu Parisiju, Johnu Colemanu.

AVTOR PRIPOMINJA

V času, ko nisem bil zdrav, in med pisanjem te knjige sem se več in več časa zaziral v podobe. Začelo se je s potrebo po jasnosti, z željo, da bi svojo telesno tegobo videl prikazano, ogledovanje podob kakršnekoli vrste – ilustracij, fotografij, slikarij – pa je, tako je kazalo, nudilo olajšanje od tesnob v moji glavi, ki jih je napajal jezik. Nazadnje sem se odločil, da bom nekatere teh podob vključil v knjigo; vse med njimi niso lepe; vse med njimi niso najboljše kakovosti; a postale so pač del zgodbe.

PREDGOVOR

Nikoli si nisem mislil, da bom napisal knjigo o telesu. Še sploh pa ne o *svojem* telesu. Kako indiskretno. Seveda pa si tudi nikoli nisem mislil, da me bo kdaj tiralo v bes skrivnostno obolenje te vrste. Še predvsem pa mi nikoli prišlo na misel, da bi utegnila kaka bolezen postati izziv mojim najglobljim predpostavkam, me primorati, da prerazmislim o primatu, ki sem ga od nekdaj pripisoval jeziku in življenju duha. Smsanje, mejlanje, četanje, bloganje – naš moderni duh nam žre telo. To je sklep, h kateremu me je pripeljala dolgotrajna bolezen. Postali smo cerebralni vampirji, ki uporabimo lastno življenje in kri. Celo ko smo v telovadnici ali ko tečemo kje na prostem, nam življenje teče v glavah – na račun teles.

Prav nič me ni mikalo, da bi komurkoli kaj govoril o svojem nezdravju, še manj pa da bi pisal o njem. Šlo je prav za tiste bolečine in ponižanja, kakršne se že zgodaj naučiš zamolčevati. Treba se je samo ozreti po besedah, ki jih uporablja medicina – intestinalen, fekalen, uretra, vesica, sfinkter, prostata – pa ti postane jasno, da gre za besedišče, ki ni bilo nikoli namenjeno za družabno kramljanje. Tja noter si kratko malo ne želimo. Tako kot vsi drugi sem tudi jaz imel načrt, da se zaupam doktorjem in se obenem delam, da se nič ne dogaja.

Po drugi strani pa to je *resničnost*, in v mojem primeru je bila srečna resnica, da je ravno takrat, ko je zdravstvena stroka že obupala nad mano, jaz pa nad njo, ravno ko se je zdelo, da sem obtičal zazidan v dosmrtno kazen kronične bolečine, nekdo predlagal bizaren izhod: sedi pri miru, so

rekli, in dihaj. Sedel sem pri miru. Dihal sem. Sprva se je zdela to zoprna vaja, dokaj boleča in brez nemudnega učinkovanja. Nazadnje pa se je izkazala za tako navdušujočo, telesno in duševno tako predrugačujočo, da se mi je začelo dozdevati, kot da bi bila moja bolezen srečno naključje. Če ne bi bil kar se da velik dvomljivec, bi rekel, da so mi jo poslali od tam zgoraj kot povabilo, da se spreobrnem. Kakorkoli, zdaj je ta zgodba že tako vabljev misterij, da je pač ne morem pustiti nezapisane.

Ko jo oklestiš, bi rekel, govori o tem, kako malo se naša bitja ujemajo s tem, kako živimo. Odrastel sem v družini evangeličanskih anglikancev. Bila sta tudi zanesljiva srednjeslojna Britanca. V največji meri sta nam starša vcepila občutek, da služimo namenu, nuji. Vse o tem svetu je bilo že dolgo samoumevno, tako da so bile prave poteze očitne. Moramo si rešiti duše, moramo reševati duše drugih, moramo se dobro odrezati v šoli, moramo na univerzo in si dobiti dobro službo. In moramo se poročiti in imeti otroke, ki si bodo delili iste cilje in živeli po naše. Celo petje je služilo namenu. Slavilo naj bi Boga. Ko smo se igrali, smo bili vojaki, odločeni, da se za našo stvar pobijemo med sabo. Ko smo se ukvarjali s športom, smo seveda morali zmagati.

Ves ta čas so bila naša telesa »posode«, ki so nam dovoljevale opravljanje teh nujnih nalog. Posoda *pride prav*, če kaj vsebuje – kaj drugega, kot je sama: krščansko dušo, srednjeslojno sebnost. Vsekakor telo ni imelo ne namena ne identitete *po sebi*. Po smrti naj bi nam bilo boljše brez njega, čeprav je Bog iz nepojasnjenih razlogov želel, da se svojega telesnega gorja držimo, kolikor dolgo se le moremo. Mogoče naj bi nam to *prečistilo* dušo, *oplemenitilo* jaz, tako kot se nekaterim zdi nekakšna vrlina, če se držijo starega avta. Telo je bilo nujna zoprniža na poti do uspeha in paradiža.

To se bo slišalo kot karikiranje. Vendar pa je bilo povsem skladno s šolsko biologijo, kjer so nam povedali samo, kako komplicirana in tuja je ta mesena posoda, ta zadevščina, ki jo je najboljše prepustiti strokovnjakom. Še danes srečujem malo ljudi, ki bi sprejemali substancialno istovetnost med seboj in telesom. V najboljšem primeru imajo atraktivnejšo vizijo o tem, kakšne užitke in ugodja nudi življenje: seks, papco, musko, alko. Sicer so pa vsi videti enako zaposleni s tem, da uveljavljajo svoj prav, rinejo kariere, šparajo za dneve, ko se bo posoda izrabila in bo začela puščati. Na splošno *početje* prekriva *bitje*, tako kot hrup prekriva tišino.

Do danes sem napisal dvajset knjig, tale bo enaindvajseta. Se pravi, lahko da sem se otresel vere svojih staršev, ne pa nepopustljive *ciljnosti*, ki sta me je naučila – te trmoglave mešanice pobožnosti in ambicije. In tako kot moj oče živim pod urokom besed. On je prebiral sveto pismo in pisal pridige. Povedal ti je, kaj je prav in kako se je treba vesti. Ritmično, prepričljivo, kakor počnejo politiki in vsevedi iz mnenjskih kolumen; ljudje, ki jim je vse znano in ki so samopričani. Moji romani so se držali druge poti, nakažovali so, kako skrivnostno je vse skupaj, kako pristranski je pogled vsakogar, kako komično izgubljeni smo. A celo to je neke vrste pridiganje. Dejstvo je, da se, kakor hitro začneš besedovati, že vpleteš v debato, prisiljen zavzemati stališče glede na druge, potrjevati ali zavračati, kar je bilo že rečeno. Nič od tega, kar rečeš, ne stoji samo zase oziroma docela v sedanjosti: korenine ima v preteklosti, vitice pa potiska v prihodnost. In ko se zagrejemo, ko označujemo svoj kot, ko zakoličujemo parcelo, ki si jo lastimo, ne opažamo več sape na svojih ustnicah, napetosti v svojih prstih, pritiska tal pod nogami, tiktakanja časa v krvi. Nobeden

izmed občudovalcev mojega očeta ni opazil, kako napeta je njegova čeljust, kako zelo se mu trese dlan, kadar vzdiguje kozarec ali mikrofon, kakšen napor mu je zatrjevati, zatrjevati, zatrjevati, braniti dvatisočletno vero, bodriti dvo-meče, najti bistrumne odgovore, ki bodo zmedli hudičeve zagovornike. Ko se domislim atovega raka in smrti – imel je šestdeset let, jaz pa petindvajset – je v tem nekakšna neogibnost. Mesena posoda, za katero se ni nikoli zmenil, je pod pritiskom počila. Včasih se mi zdi, da je to čudno bitko med duhom in telesom spočela iznajdba jezika.

Kmalu po atovem pogrebu sem iz Anglije odšel v Italijo in odtlej živim ves čas tam. Iluzija pobega je bila pomirjujoča. Drug jezik me je pahnil v druge debate. Delal sem in delal. Pisal sem in prevajal in poučeval. Ko se oziram nazaj, pa vidim, da nisem nikoli zavil vstran od začetnega projekta, nikoli pogledal ne v levo ne v desno, vseskozi zvest obsedenosti staršev s poklicem. »Pisava,« se spominjam, da je pripomnil brat tista zadnja leta, ko se je še pisalo z roko, »se ti sploh ne spreminja.« Prav je imel. Še vedno je enaka: divje nagnjena proti nečemu, česar ni na listu, proti daljnemu cilju.

*if there are people up in the knowledge
that the other can't be cheating on
them, how can you ever cheat
on anyone at the Paganini institute,
so all the time they feel pure
because they're applauded from teachers
and teachers but absolutely sure in
the knowledge that the moment they
get home, still having awards given and
awards about all their weird neurological
experiences, they are going to jump straight
in the sack and have the next day
straighten things out. I shouldn't
have started thinking about this. I
shouldn't have started writing, was
this hard to another when you think
when you write. These people know*

V neopredeljivem trenutku po štiridesetem pa so se začeli simptomi, bolečine, zadregice, tesnoba, jeza. Mar grem po očetovi poti? Vendar se ne smem prehitovati. Zadošča naj, če rečem, da sem se, ko sem sklenil napisati to knjigo, odločil obelodaniti, često z neprijetnimi podrobnostmi, vse reči, ki sem jih leta in leta tankovestno zamolčeval. Če bi bilo šlo pri tem, kar se je zgodilo, zgolj za problem z diagnozo, tako da bi pač kup dohtarjev v svoji vnemi, da bi me lahko rezali, usekal mimo, potem pa bi jih drug tak kup nazadnje predlagal tisto zdravilo, ki bi me pozdravilo kot nič, se sploh ne bi pomujal s pisanjem. Enako tudi, če bi se izkazalo, da je ves problem v moji glavi, pač kaj, kar naj spravi v red kaka psihokemikalija in nekaj seans na analitikovi zofi.

Ne, bilo je neznansko bolj komplicirano in zanimivo; zame, ne pretiravam, *presunljivo*. Bil sem presunjen, ko mi je nekdo pokazal pot nazaj v zdravje, ko sem se zavedel, da ne vem o svojem telesu prav nič, ničesar o tem, kaj premore, ničesar o tem, da je eno z mojim duhom – da ne vem o sebi nič. In če bo bralca ali bralko presenetilo, ko bo v knjigi, ki bi sicer lahko zvenela kot zdravstveni priročnik oziroma trnek z nataknjeno samopomočjo namesto črva, našel razmišljanja o D. H. Lawrenceu in Thomasu Hardyju, Velazquezu in Magrittu, o Gandiju in Mussoliniju, o Italiji v nasprotju z Anglijo, o Jezusu in Budi, o zdravljenju z vero in o kajakaštvu na divjih vodah, je to zato, ker bolezen ni nekaj ločenega, kar bi bilo opisano s simptomi, diagnozo in terapijo, ampak del celote, ki nima ločenih delov.

»Vse lepo in prav, ampak pod kaj pa želite, da jo uvrstimo?« sprašuje založnik. »Pod zdravje, psihologijo, new age, biografijo, kritiko?« Moj nemudni odziv je ogorčenje: *saj to je ravno* problem, o katerem pišem! Ta redukcijem, te etikete. Ko še enkrat pomislim, pa vendarle moram

priznati, da ne bi nikdar našli, kar iščemo, če ne bi reči razvrščali po kategorijah. Negotov sem. Ne morem se odločiti. Vse dokler se mi ne posveti, da vsaj pri knjigah najboljše doživetje ni, kadar najdeš, kar si iskal, ampak kadar tebe poišče kaj povsem drugega, da te zaskoči, preusmeri tvoj apetit kam, kjer je zate teritorij povsem nov. »Tja jo dajte, kamor gredo resnične zgodbe,« mu rečem. Samo zgodbe paberkujejo svet na nepričakovane načine.

PRVI DEL

TURP

Kmalu po mojem enainpetdesetem rojstnem dnevu, decembra leta 2005, je prijatelj Carlo na vogel časopisa skiciral preplet cevčic in balonov.

Bila sva v bifejčku v južnem primestju Milana.

»Prostata je kakor majčkeno jabolko, a prav? Takole. A z leti se večja in postaja bolj vlaknata, tako da pritiska tole cevčico, ki gre skozi, to je uretra. Duši jo, vidiš? Kaj torej naredimo? Tako rekoč izluščimo to reč, od znotraj. Z laserjem. Tako da gremo noter skozi tvoj penis. Ki ga razširimo.«

Videlo se je, da je skico narisal že velikokrat. Ob hkratnem prežvekovanju krofa je z glasom izdajal navdušenje vernika.

»Potem pa samo požgemo drobec tele zaklopke, se pravi sfinktra tukajle, in s tem poskrbimo, da se bo pravilno odpiral. To je v dnu mehurja.«

Mojega mehurja.

Vprašal sem: »Zakaj?«

»Zato da se bo bolje praznil in boš šel manj pogosto.«

»Kaj pa seks?«

Zdaj je potreboval zaresen list papirja. Odprl je aktovko. Komplikacija je bila očitna. Njegovo kirurško zapestje je ekspertno izrisalo isto skico, le da dvojne velikosti. »Ko lulaš, se morata odpreti dve zapiralki, a prav? Ena, ki smo jo malo požgali, na dnu mehurja, pa še ena niže spodaj. No, ko ti pride, spermo štrcne najprej sem *med* zgornji in spodnji sfinkter. Razumeš? Jasno, iz prostate v sečnik. Spodnji sfinkter se odpre, vrhnji pa zatesni. Ampak po operaciji se lahko zgodi, ker smo za stalno odprli zgornjega, da spermo

izbrizga gor in v tvoj mehur, namesto dol in skozi spolovilo. Tako da imaš suh orgazem. Isti občutek, ampak brez madežev na rjuhah. V bistvu še prednost.« Nasmehnil se je in iztrgal krofu še en grizljaj.

Preučeval sem zamazani preplet cevčic in cistern. Šlo je za zazankano kanalizacijo. Odtok je bil začepljen. Treba bo pogledati splakovalnik.

»Kaj pa bolečine?«

»Nič kaj tako bolečega. Nekaj dni boš preležal, po še dveh mesecih se boš pa lahko spet lotil seksa.«

»Mislil sem bolečine, ki jih imam *zdaj*.«

»Aja.«

Carlo je velik možakar z odkritim, poštenim obrazom.

»Ne moremo ravno garantirati, da jih ne bo več.«

Takrat sem imel že kar repertoar različnih bolečin: tlečo vseobsežno napetost v trebušju, ostre zbodljaje v perineju, električni šok, ki je bežal od dimelj dol po stegnih, bolečino v križu in srhljivo ščipkanje v samem penisu. Če operacija ne bi rešila teh problemov, zakaj riniti vanjo?

»Mehur se ti bo bolje praznil. Manj boš ponoči lulal. Bolečine bodo najbrž ponehale, samo *jamčiti* ti tega ne morem.«

In tako sem rekel, da prav.

Medtem pa naj poskusim z raznimi tabletkami.

»Ti problemi so dostikrat taki, da je treba malo na slepo,« je rekel. Pa da me bo povezal s kolegico, ki je na tekočem, kar se tiče najnovejših zdravil; za zdaj pa lahko začnem z alfa blokatorji. »Ti inhibirajo reakcijo na adrenalin, ki je povezana z impulzom uriniranja.« Po njegovem lahko da se bom potem zbujal samo po enkrat ali dvakrat, ne pa petkrat ali šestkrat v eni noči.

Poskusil sem torej alfa blokatorje. Dva tedna zatem sem še vedno vstajal po šestkrat na noč, le da sem zdaj imel še

zapeko. Nehal sem jemati tabletko in po še enem tednu se je reč normalizirala. Normalna peristaltika, normalne bolečine. Imel sem vtis napredka.

Potem pa mi je malo pred božičem »kolegica na tekočem«, h kateri me je poslal Carlo, poraščena ženskica čreslaste polti in s krepkim južnjaškim naglasom, izročila vzorec nečesa popolnoma novega. »Božično darilo,« se je suho nasmehnila. »Drugačen pristop. Da vidimo, kaj se bo zgodilo.«

Nekaj časa nisem opazil nobene spremembe. Potem sem z zadovoljstvom odkril, da ne lulam več tako pogosto. Potem me je začelo skrbeti, da ne lulam dovolj. Za Silvestrovo sem bil že v resni godlji. Scal nisem bil že deset ur. Prijemalo me je. Ustopil sem se nad školjko. Ena sama bolečina in nič drugega. Pilule nisem več vzel. Poklical sem Carla, a se ni javljal na mobi. Številke stacionarca nisem imel. Navsezadnje je bil samo eden od prijateljev iz kroga na univerzi v Milanu, kjer poučujem, medtem ko sam prebivam v Veroni, dve uri daleč.

Bi moral v bolnišnico? Za silvestra bo urgenca polna. Poleg tega me v tukajšnji bolnišnici poznajo. Tam dela moj prvi sosed. Če bi šel zdaj v Milano, bi bilo to samo zato, ker si otročje želim, da se bliže domu reč ne bi razvedela. Kdo bi obešal na veliki zvon, da ima probleme s prostato?

Opravičil sem se družbici in precej pred polnočjo šel gor in v posteljo. Ležal sem tam ves napet in jezen. Jezen sem bil na zdravnico, ki mi je dala pilule. Besen sem bil na življenje, ki mi je odtalalo takšno karto. Moje telo se je čutilo tuje in kljubovalno. Ni nama bilo udobno, to najino druženje. Mogoče sem zastonjkar v lastnem telesu, sem pomislil; in zdaj je stanodajalcu pač dosti.

Iz pritličja sem slišal ženo in najmlajšo hčerko, ki sta kramljali in se smejali s sosedi in njihovimi otroki – pripravljali

so se na spuščanje raket z vrta. Glasovi so se slišali daljni. Jaz pa tu, ujet v to neumno zdravstveno težavo! Ta prostor med nami, med mano in mojimi, se mi je na lepem kazal kot del zgodbe, kot prizor v filmu. Bila je zgodba o tem, kako pešam v poscanega, nergavega starčka.

Ko se je začel novoletni ognjemet, nisem vstal in nisem stopil ven na balkon, da si ga pogledam. Po vsem mestu so ljudje praznovali. Sam sem bil v temni celici, skušal sem pogruntati, kako bi se dalo ven, kako naj se otresem te bedne zgodbe, ki se je začela pripovedovati v moji glavi. Samopomilovanje zna imenitno pripovedovati dolgočasne zgodbe. Bil sem na preokretnici – ampak kje je kretnica?

Nekaj pred tretjo zjutraj se mi je posrečilo malo izscavkati. Kar nekaj časa je trajalo, a potem sem se le bolje počutil. Da proslavim, sem poiskal, kar je ostalo od šampanjca, in ga izpil. Dobro polovico steklenice. Potem sem šel v klet, prižgal računalnik, priklical Google in vtipkal »TURP«.

TransUretralna Resekcija Prostate je zlati standard za primerjavo vseh drugih operacij benigne prostatične hiperplazije. Poseg se izvaja pod splošno ...

Zlati standard, čuden izraz za to rabo. Kaj pa če moja prostatična hiperkarkoliže ni benigna?

Po operaciji odstranijo iz mehurja kri oziroma krone strdke s kate- trom.

Isto informacijo sem si prebral na ducat straneh, potem pa, ne da bi bil kaj prej pomislil, začel klikati na slike. Pri priči se je prikazala fotografija groteskno dilatiranega penisnega izvodila, ki je kot ribja usta cucljalo kovinsko cevko. Brž

sem premaknil kurzor in priklikal manj vznemirljivo skico s svinčnikom. Moški v zdravniški halji in s čudno staromodnim pokrivalom je strmel v nekaj, kar je bilo videti kot križanec med teleskopom, brizgo in pištolo. Instrument, ki je meril v dolžino nekako dva decimetra, je premogel dva pištolna petelinčka in upogljivi cevčici, ki sta šli noter in ven od zgoraj in od spodaj. Mož je imel prste v petelinčkih in je pritiskal oko k okularju; na drugi strani te cevi je bila penisna glava, vložena v stožčasto oblikovano odprtino. Iz naprave je štrlela trda cevka, šla je po sredi penisa, ki je bil zaradi nje nenaravno raven, in prodirala v osenčeno področje velikosti žogice za skvoš tik za mošnjo.

Pod to sliko je napis oznanjal: *TURP je postopek, pri katerem z žično zankico izrezujemo koščke prostate.*

Spominjam se, da sem kar nekaj časa gledal to skico. Presunila me je z arogantnostjo svoje jasnosti. Ta čedni, gladko obriti mladi zdravnik s svojim nenavadnim pokrivalom je bil renesančnik, ki raziskuje nebesa s svojimi teleskopi, razsvetljenec, ki odkriva moč kirurških instrumentov. Jasno je videl prav v telo, *moje telo*, v samo živo

meso, in s kar se da umetelno opremo je delal tam čiste, klinične reze.

Prekliknil sem se na *Guardianovo* nogometno stran in bral o tekmi, ki sta jo odločila gola v sodniškem podaljšku. Ni se mi treba že ravno zdajle odločiti o tej operaciji, sem pomislil.